

PREDLOHA ÚSPEŠNÉHO TELEVÍZNEHO SERIÁLU

Patrick Melrose

Zlá správa

absynt

Edward St. Aubyn

absynt

Patrick Melrose

Zlá správa

Edward St. Aubyn

Preložil Milan Kopecký

Copyright © Edward St. Aubyn 1992, 1998

All rights reserved.

Translation © Milan Kopecký

ISBN 978-80-8203-083-2

Pre Dee

ZLÁ SPRÁVA

1

Patrick sa tváril, že spí, aby sedadlo vedľa neho zostalo prázdne, no čoskoro začul, ako ktosi vkladá kufor do skrinky nad ním.

„Zdravím, volám sa Earl Hammer,“ predstavil sa muž a vystrel k nemu veľkú pehavú ruku husto zarastenú svetlými chlpmi. „Dnes asi poletíme spolu.“

„Patrick Melrose,“ povedal Patrick mechanicky a podal pánovi Hammerovi vlhkú a trochu roztrasenú ruku.

V ten istý večer o čosi skôr mu z New Yorku telefonoval George Watford.

„Patrick, drahý môj,“ zatiahol priškrteným hlasom, mierne zaostávajúcim z cesty cez Atlantik. „Obávam sa, že mám pre teba veľmi zlú novinu: zomrel ti otec, v noci v hotelovej izbe. Až doteraz sa mi nedarilo spojiť sa s tebou ani s tvojou matkou – mám dojem, že je v Čade s nadáciou

Zachráňte deti –, ale nemusím ti vysvetľovať, ako mi je; tvojho otca som si hlboko vážil. Dokonca mal prísť za mnou na obed do Key Clubu v deň, keď zomrel, ale to už, žiaľ, nestihol. Spomínam si, ako som si vravel, že to sa naňho nepodobá. Iste to tebou otriaslo. Všetci ho mali radi, veď vieš, Patrick. Oznámil som to niektorým tunajším členom a služobníctvu a všetkým bolo veľmi ľúto, keď sa dozvedeli, že zomrel.“

„Kde je teraz?“ opýtal sa Patrick chladne.

„U Franka E. MacDonalda na Madison Avenue: tu k nim chodí každý, sú fakt výborní.“

Patrick sľúbil, že len čo pristane v New Yorku, zatelefonuje Georgeovi naspäť.

„Mrzí ma, že som zvestovateľom takej zlej správy,“ povedal George. „V týchto náročných chvíľach budeš potrebovať všetku odvahu.“

„Vďaka, že si zavolať,“ odvetil Patrick. „Uvidíme sa zajtra.“

„Zbohom, môj milý.“

Patrick odložil injekčnú striekačku, ktorú vyplachoval, a bez pohnutia sedel vedľa telefónu. Bola to zlá správa? Skôr bude potrebovať všetku odvahu, aby sa neroztancoval na ulici, aby sa neusmieval príliš naširoko. Slnčné svetlo prúdilo dnu aj cez hrubú vrstvu špiny na oknách jeho bytu. Vonku v Ennismore Gardens boľavo žiarili listy platanov.

Náhle vyskočil z kresla. „Toto ti neprejde,“ zašomral si pomstychtivo. Zošuchol sa mu vyhrnutý rukáv košeľe a vsiakol do nej cícerek krvi na predlaktí.

„Vieš, Paddy,“ rozprával Earl bez ohľadu na to, že Patricka nikto neoslovoval Paddy, „zarobil som svinskú kopu peňazí, a tak som si povedal, že je načase vychutnať si nejaké tie krásy života.“

Vzlietli pred polhodinou a z Paddyho sa už stal Earlov dobrý kamoš.

„To znie rozumne,“ utrúsil Patrick.

„Prenajal som si byt na pláži v Monte Carle a dom v kopcoch za Monacom. *Fakt prekrásny dom*,“ povedal Earl a užasnuto krútil hlavou. „Mám anglického majordóma: radi mi, ktoré športové sako si obliecť – veril by si tomu? A mám dosť času na to, aby som si prečítal *Wall Street Journal* od prvej po poslednú stranu.“

„Opojná sloboda,“ poznamenal Patrick.

„Je to *skvelé*. A rozčítal som si veľmi zaujímavú knihu, volá sa *Megatrendy*. A čínsku klasiku *Umenie vojny*. Zaujíma ťa trochu vojna?“

„Až tak nie,“ odvetil Patrick.

„V tomto som asi zaujatý: bol som vo Vietname,“ povedal Earl a hľadel k obzoru cez maličké okno lietadla.

„Páčilo sa ti tam?“

„Jasné, že áno,“ usmial sa Earl.

„Bez akýchkoľvek výhrad?“

„Poviem ti, Paddy, mojou jedinou výhradou vo Vietname boli nerealizovateľné ciele. Letíš si nad tými ich prístavmi, vidíš tankery, ako privádzajú ropu, o ktorej vieš, že je pre Vietkong, a nemôžeš na ne zaútočiť – máločo ma v živote tak jedovalo.“ Earl, ktorý akoby bol v stave permanentného úžasu nad tým, čo sám hovorí, opäť pokrútil hlavou.

Patrick sa obrátil do uličky, lebo ho prekvapili tóny otcovej hudby, jasné a zreteľné ako rinčanie skla, ale zvukovú halucináciu hneď prehlušila vitalita jeho spoločníka.

„Bol si niekedy v Tahiti Clube v St. Tropez, Paddy? To ti je bar! Zoznámil som sa tam s niekoľkými tanečníčkami.“ Znížil hlas o oktávu do nového tónu mužskej vzájomnosti. „Prezradím ti jedno,“ povedal dôverne, „mám hrozne rád trtkacku. Bože, úplne to žeriem,“ vykrikol. „Ale skvelé telo nestačí, ak mi rozumieš. Treba, aby to fungovalo aj *mentálne*. Trtkal som tie dve tanečníčky: boli to fasa baby, bohovské telá, fakt krásne, ale neurobil som sa. Vieš prečo?“

„Nefungovalo vám to mentálne,“ povedal Patrick.

„Presne tak! Nefungovalo nám to mentálne!“ zvolal Earl.

Možno ani s Debbie to nefungovalo mentálne. Včera večer jej zatelefonoval, že mu zomrel otec.

„Och, bože, to je hrôza,“ vyjachtala, „hneď idem k tebe.“

Patrick zachytil nervózne napätie v Debbinom hlase, tú zdedenú úzkosť, či povie, čo sa patrí. Pri rodičoch, akých mala, sa nebolo čo čudovať, že najsilnejším citom v jej živote sú rozpaky. Debbin otec, austrálsky maliar Peter Hickmann, bol neskutočne nudný patrón. Patrick raz počul, ako uvádza anekdotu slovami: „To mi pripomína moju najlepšiu historku s bujabézou.“ Po polhodine mohol hovoriť o šťastí, že si nemusel vypočuť aj Petrovu druhú najlepšiu historku s bujabézou.

Debbina matka, ktorá svojimi neurotickými sklonmi pripomínala batériou poháňanú pakobylku, mala spoločenské ambície, no nebolo v jej možnostiach ich naplniť, kým Peter po jej boku rozprával historky o bujabézach. Táto známa profesionálna organizátorka večierkov sa dopustila tej hlúpej chyby, že sa riadila vlastným úsudkom. Krehká dokonalosť jej zábaviek sa rozpadla na prach, keď do vzduchoprázdnej arény salóna zavítali ľudské bytosti. Ako horolezec zomierajúci v základnom tábore odovzdala svoje vibramky Debbie spolu s hrôzyplnou zodpovednosťou: *lez ďalej*. Pani Hickmannová bola ochotná odpustiť Patrickovi očividnú bezcieľnosť jeho života aj zlovestne bledú pleť, keď vzala do úvahy, že má príjem stotisíc libier ročne a pochádza z rodiny, ktorá, hoci odvtedy už neurobila absolútne nič, videla normanský vpád zo strany víťazov. Nebolo to ideálne, ale stačilo to. Napokon, Patrick mal ešte len dvadsaťdva.

Peter medzitým vpletal do anekdoty ďalšie nite skutočných zážitkov a opisoval báječné príhody zo života svojej dcéry rýchlo sa vyprázdňujúcemu baru v Travellers Clube. Po štyridsiatich rokoch tvrdého odporu ho tam v slabej chvíľke prijali za člena, čo všetci ostatní členovia, ktorí boli odvtedy vystavení jeho rečiam, trpkooľutovali.

Keď Patrick prehovoril Debbie, aby za ním nechodila, vybral sa na prechádzku do Hyde Parku. V očiach ho štípali slzy. Bol horúci suchý večer plný peľu a prachu. Pot mu stekal po rebrách a vystúpil na čelo. Nad jazerom Serpentine sa rozplynul oblak pred slnkom, ktoré sa červené a napuchnuté prepadalo za clonu znečistenia. Na ligotavej hladine sa hojdali žlté a modré člny. Patrick nehybne stál a díval sa, ako policajné auto vysokou rýchlosťou preblesklo pri požičovni lodiek. Sľúbil si, že prestane brať heroín. Toto bola najdôležitejšia chvíľa v jeho živote a on ju musí zvládnuť. Musí ju zvládnuť.

Zapálil si tureckú cigaretu a požiadal letušku o ďalšie brandy. Bez háčka začínal byť nesvoj. Štyri valiá, ktoré ukradol Kay, mu pomohli prečkať raňajky, ale už cítil nástup abstinenčných príznakov; akoby mal v žalúdku vrece topiacich sa mačiatok.

Kay bola Američanka, s ktorou chodil pomimo. Keď sa chcel včera večer stratiť v ženskom tele, aby sa utvrdil, že, na rozdiel od otca, je nažive, vybral si ju. Debbie bola krásna (kaž-

dý to vravel) a bola inteligentná (vravela ona), ale predstavil si, ako ustarane klopka opäťkami po izbe ako chodiace čínske paličky, a práve vtedy potreboval nežnejšie objatie.

Kay bývala v prenájme na predmestí Oxfordu, kde hrala na husliach, starala sa o mačky a pracovala na diplomovej práci o Kafkovi. Mala k Patrickovej nečinnosti najmenej zhovievavý postoj zo všetkých ľudí, čo poznal. „Musíš sa vedieť predať,“ dohovárala mu, „aby si sa tej prekliatej veci zbavil.“

Patrick neznášal všetko v Kayinom byte. Vedel, že na tapetu nezavesila zlatých cherubínov v štýle Williama Morrisa, ale zasa ich ani nedala dole. V tmavej chodbe prišla k nemu, husté hnedé vlasy sčesané na jednu stranu a na sebe ťažký župan zo sivého hodvábu. Pomaly ho pobozkala, zatiaľ čo jej mačky žiarlivo škriabali na kuchynské dvere.

Patrick sa napil whisky a prehltol valium, ktoré mu dala. Kay mu porozprávala o svojich zomierajúcich rodičoch. „Musíš sa o nich začať zle starať skôr, než sa spamätáš zo šoku, ako zle sa starali oni o teba,“ povedala. „Ja som minulé leto vozila rodičov po Spojených štátoch. Otec zomieral na rozdutie pľúc a matka, kedysi urputná žena, bola po mŕtvici ako dieťa. Švihala som stoštyridsiatkou cez Utah a hľadala, kde by sa dala zohnať kyslíková fľaša, kým matka so svojou ochudobnenou slovnou zásobou opakovala: ‚Och, bože, och nie, tatkoví je zle. Och, bože.‘“

Patrick si predstavoval Kayinho otca, ako sa krčí na zadnom sedadle, oči zatiahnuté únavou, a pľúcami ako roztrhanými rybárskymi sieťami márne lapá dych. Ako zomrel jeho otec? Zabudol sa spýtať.

Od duchapľnej poznámky o „mentálnom fungovaní“ rozprával Earl o svojom „širokom portfóliu holdingov“ a o láske k svojej rodine. Rozvod „deti niesli ťažko“, ale, ako so smiechom dodal na záver, „diverzifikoval som, a teraz nemyslím len pracovne“.

Patrick bol rád, že letí v Concorde. Nielsen mu zostane dosť síl, aby zvládol pohľad na otcovo mŕtve telo, než ho nasledujúci deň spopolnia, ale zároveň tým o polovicu skráti čas strávený v rozhovore s Earlom. Mali by si to dať do reklamy. V hlave mu zaznel úlisný mikrofonicný hlas: „Pretože nám záleží na vašom fyzickom pohodlí, ale aj na duševnom zdraví, skracujeme rozhovory s ľuďmi ako Earl Hammer.“

„Rozumieš mi, Paddy,“ povedal Earl, „venoval som Republikánskej strane významné – čím myslím fakt veľké – finančné dary a mohol by som ísť na hociktorú ambasádu, na akú by som si vymyslel. Ale Londýn ani Paríž ma nezaujímajú: to sú iba spoločenské sračky.“

Patrick do seba obrátil brandy jedným hltom.

„Chcel by som ísť na nejakú menšiu v Južnej alebo Strednej Amerike, kde má veľvyslanec pod kontrolou miestnu CIA.“

„Miestnu CIA,“ zopakoval Patrick.

„Presne tak,“ prisvedčil Earl. „Ale momentálne ma trápi jedna dilema; ozaj náročná.“ Opäť zvažnel. „Dcéra bojuje o miesto vo volejbalovej reprezentácii a na budúci rok ju čaká niekoľko fakt dôležitých zápasov. Boha, a tak teraz neviem, či ísť na to veľvyslanectvo, alebo fandiť dcére.“

„Earl,“ povedal Patrick serióznym hlasom, „nič nie je dôležitejšie, než byť dobrým otcom.“

Earla to viditeľne dojalo. „Ďakujem za radu, Paddy, fakt vážne.“

Let sa chýlil ku koncu. Earl utrúsil čosi o tom, že v Concorde vždy stretneš „klasa ľudí“. V letiskovom termináli zabočil do dverí s označením Americkí občania, Patrick sa musel uspokojiť s nápisom Cudzinci.

„Tak zbohom, priateľ,“ zvolal Earl a zoširoka mával, „možno sa ešte uvidíme.“

„Každá rozlúčka,“ precedil Patrick cez zuby, „je malá smrť.“

2

„S akým cieľom ste pricestovali, pane? Práca alebo zábava?“

„Ani jedno.“

„Prosím?“ Žena s postavou v tvare hrušky, pleťou slimáček farby a krátkymi vlasmi mala na nose veľké okuliare a na sebe tmavomodrú rovnošatu.

„Prišiel som si po otcovo mŕtve telo,“ zamumlal Patrick.

„Prepáčte, nerozumela som dobre,“ povedala s úradnou netrpezlivosťou.

„*Prišiel som si po otcovo mŕtve telo,*“ zakričal Patrick pomaly.

Vrátila mu pas. „Želám pekný deň.“

Zlosť, ktorá ním lomcovala, keď prešiel cez pasovú kontrolu, prekryla zvyčajný strach z colnice (Čo ak ho prinútia vyzliecť sa? Čo ak uvidia jeho ruky?).